

Onder deze mededeeling zag het oude vrouwtje eensklaps de dame aankomen en zij liep haar dadelijk te gemoet. Julius zag dat de dame haar iets in de hand drukte en herkende in haar dezelfde dame, die hij dezen morgen vroeg op de bloemenmarkt had aangetroffen. Hij herinnerde zich ook haar naam op het kaartje gedrukt. Geen wonder, dat hij de oogen niet van haar afhield, hoewel hij, uit bescheidenheid, stil op de bank was blijven zitten. Hij zag nu dat het oude vrouwtje druk met haar sprak, en dat hij het onderwerp van haar gesprek was, bleek hem duidelijk, want van tijd tot tijd richtte de dame haar oog op hem, vooral toen zijn naam genoemd werd.

Tot zijne vreugde kwam de dame naar hem toe, zag hem vriendelijk aan en vroeg: »Is u mijnheer Julius Wanders?»

Julius was opgestaan, boog zich beleefd voor de vraagster, en gaf een bevestigend antwoord.

»Het verheugt mij u andermaal aan te treffen. Dit beschouw ik als geen toeval. Ik kan u zeggen, dat er naar u gevraagd is en gezocht wordt.»

Julius zag haar vragend aan.

»Al reeds sedert eenige weken,» hernam de dame. »Maar wellicht zult u heden nadere bijzonderheden vernemen en ik hoop u later weër te zien. Mijne bezigheden nopen mij thans heen te gaan.»

Zij groette hem beleefd, drukte de hand der oude vrouw en ging de stad in. Vijf minuten later bevond hij zich alleen. Ook het vrouwtje had hem verlaten. Het zou weldra 10 uur slaan en nu haastte zich Julius naar het postkantoor. (*Wordt vervolgd.*)

VROEG GESTORVEN KINDEREN.

Wie komen ginds getogen,
In volle blijde vlucht,
Met helder blinkende oogen,
En zwevend door de lucht?

Wie zijn die hemelsch reinen,
Veel zuiverder dan glas?
't Zijn vroeg gestorven kleinen,
Wier hoop op Jezus was.

Zij dart'len met elkander,
Op reis naar Salems grond,
En melden de een den ander,
Waar eens hun wiegje stond.

»Ik kom van Groenlands stranden;»
»Ik woonde in een woestijn;»
»Ik zag in 's Keerkrings landen
Den eersten zonneschijn.»

»Ik kom uit Hollands dreven;»
»Ik mocht in Afrika
Mijn hart den Heiland geven,
Die vol is van genâ.»

»Mijn vader was een neger;»
»De mijne heette Cham;»
»Ik had een mat tot leger,
Toen God mij opwaarts nam.»

»Ik werd als slaaf geboren
Bij Paramaribo;»
»Mij heeft de Heer verkoren
Aan 't Meer van Lugano.»

En onder dit vertellen
Klapwieken zij verblijd,
Wijl zij ten hemel snellen
Na hun volbrachten strijd.

Gij, Eng'len, grijpt uw luiten,
En heft een juichtoon aan:
Wilt Salems poort ontsluiten,
Nu dezen binnengaan!